

3. Kérdőjelek

Tegyük fel, hogy Szent-Iványi István cikke pontos tájékoztatást kíván adni egy békefelhívás történetéről. Ha ez volt a szándék, akkor kérdés, milyen kép alakulhat ki abban az olvasóban, aki a dologról semmit nem tudott. Körülbelül ez: hallgatók egy csoportja a budapesti bölcsészparlament megbízásából békenemzet szervezősét kezdeményezi. Erre a kezdeményezésre a hivatalos társadalmi szervek "rátették a kezüket", mire a csoport úgy ítélte meg, hogy ez nem az, amit ők akartak, és kiszálltak a buliból.

Aki valamivel több információval rendelkezik, az meglepődik. Ez lenne a hivatalos történet? Ez nem annyira egy békefelhívás története, mint inkább a békefelhívás egy története. Nem a tisztánlátást segíti, hanem inkább az enigmák szaporodnak. Például: miért nem kerül sor önkéntesek csatlakozására a többi egyetemen? Miért konstatálják sajnálattal, hogy a szervezést a KISZ-bizottságok vállalják át? Miért tűnik a csoport számára elfogadhatatlannak a KISZ KB által kínált platform? Pusztán sértődöttségről van szó, vagy politikai elhatárolódásról? Miért nem derül ki a cikkből, hogy a felhívásnak volt egy záradéka, amely ab ovo elhatárolta magát a "szervezés kisajátításától"? /Kiegészítésül közlöm a záradék szövegét: "Amennyiben kezdeményezésünket a felhívásban foglaltaktól eltérően használják fel, vagy a szervezést kisajátítják, a szervezőcsoport automatikusan feloszlik, a tagok közéleti tevékenységükben határolják el magukat a történetektől."/ Végül, komolyan gondolta-e a csoport, hogy az általuk javasolt formában és célokkal lehetséges a fővárosban egy egyetemista demonstráció? Az a gyanúm, hogy nem, és a csoport eleve "vesztéscsúszkát" játszott, hogy aztán autogathasson: kérem, mi jót akartunk, de a hivatalos szervek még ezt sem...

Mind ezek a kérdések még megválaszolhatók lennének, az igazi probléma az, hogy az írásból nem derül ki, hogy a békenemzetre szólító javaslatnak milyen elhatárolódás te, milyen akusztikai háttér van a budapesti egyetemen. /Többek közt ezért írtam az objektív hangvételű írás dezinformáló és tendenciózusan torzító egy más egyetem lapjában/ Nem derül ki, hogy a felhívás egy olyan esemény sorozat mozzanata, amely lassan veszélyeztetni kezdi a korraikt együttműködés lehetőségét egy hallgatói csoporttal.

A csoport tagjai helyett újragondolnám, vajon indokolt-e ez az éles elhatárolódás a hivatalos társadalmi szervektől. Mivel magyarázható az, hogy bár a szöveg szerint társadalmi szervezésre történik utalás, amikor a társadalmi szervek megjelennek, akkor abból a csoport köszöni, de nem kér? Nem tekintí talán a társadalom szerveinek? Mi hát az általuk elképzelt társadalom?

Ezek már olyan kérdések, amelyeket korrekt módon megvitatni itt nem lehet. Még éppen a csoport ódzkodását egy ilyen vitától, és egészen mostanáig magam is tartózkodtam attól, hogy az alapokra rákérdezzek. De nem lehet a végtelenségig csak az egyik féltől toleranciát és engedelményeket elvárni, ugyanakkor minden eszközzel rávenni ennek a félnek a hitelét. Ismerve a bölcsészkar belső helyzetét kijelentem, hogy a legnagyobb veszély jelenleg a közös tárgyalási alapok elvesztése lenne. A felhívás igazi és teljes története ezt veszélyezteti.

Szeged, 1981. november 12.

Márkus Péter
ELTE BTK KISZ-titkár